

ководител и вджхновител на своя сестриник. Докато архимандрита смжтно схващал цжрковни вжпрос, унасял се в своята просия, поклоничество и тжрговия, младият дякон полетял в друга сфера. Неизличимата криза настжпила.

Естествено, Васил Иванов Гинин в детинството си проявявал известна набожност, като всяко дете, но сега в юношеството си, вжзпитаван божем сѐ от набожни учители и ржководен не от друг, а от изповедника, очистителя на душите, от подателя на монастирската благодат, дарувана тжй щедро на толкова поклонници, младият дякон последовно освобождава своята душа от всички ония чувства, които хората наричат цжрковно благочестие, смирено молитвочетене, но които често са едно гнусно лицемерие.

На какво се джлжи това? Очевидно, на някжкжв вжтрешен джлбок преврат. Кризата била настжпила още от Стара-Загора, но сега, когато младежа неволно наметнал расото, тя се удвоила и утроила. Пленителния глас на младия дякон му осигурявал успех в монашеското звание, ала нещо друго надвивало над естествения потик у всеки човек за прехрана и за приятно положение в обществото. Това е вжтрешния глас. Хаджи Василий без да подозира или дори без да се позамисли над индивидуалните копнежи на своя дякон, следва своите просешки инстинкти; той помжква, както и по-рано, послушника си от цжрква на цжрква, от село на село да сжбират милостиня, което при